

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף י"א עמוד א

	עונה רבא-אכילת חדש זה שונה, כי קוטפים בידים ולא במגל וכיו"ב ולכן זוכרים שאסור, אבל חמץ לא כך.	ושואלים למה רבי יהודה לא גזר-לא להוציא קמח וקלי, כי עלולים לאכול חדש?	
	עונה רבא טחינה נעשית בריחיים ידניות וניפויו בנפה.	רבי יהודה 	אבוי
	אומר רבא-דברי רבי יהודה - לא סותרים כפי שהסברנו, דברי חכמים-לא סותרים.	עונה אבוי חדש-אנשים נבדלים ממנו, חמץ- לא נבדלים.	
לפי רב אשי-גם דברי		הסבר לאי סתירה	

שלא ברצון חכמים (הן עושין), דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: ברצון חכמים היו עושין. ולא קא גזר רבי יהודה דילמא אתי למיכל מיניה! - אמר רבא: שאני חדש, מתוך שלא התרת לו אלא על ידי קטוף - הוא זכור. אמר ליה אבוי: תינח בשעת קטיפה, טחינה והרקדה מאי איכא למימר? - הא לא קשיא; טחינה - ברחיא דיד, הרקדה - על גבי נפה. אלא הא דתנן: קוצרין בית השלחים ושבעמקים אבל לא גודשין, ואוקימנא כרבי יהודה מאי איכא למימר? - אלא אמר אבוי: חדש - בדיל מיניה, חמץ - לא בדיל מיניה. אמר רבא: דרבי יהודה אדרבי יהודה קשיא, דרבנן אדרבנן לא קשיא? דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא - כדשנינן. דרבנן אדרבנן נמי לא קשיא; הוא עצמו מחזר עליו לשורפו, מיכל קאכיל מיניה? רב אשי אמר: דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא; קמח וקלי תנן. הא דרב אשי בדותא היא; התינח מקלי ואליך - מעיקרא עד קלי מאי איכא למימר? וכי תינח על ידי קיטוף כדרבא - אלא קוצרין בית השלחין ושבעמקים, ואוקימנא כרבי יהודה מאי איכא למימר? אלא דרב אשי בדותא היא.

דברי **רבי יהודה** לא סותרים-כפי שהסברנו, דברי חכמים וקלי והם אינם ראוים לאכילה.
הגמרא אומרת שדברי **רב אשי** ההוכחה- מקלי ואליך ברור-אבל משלב קמח אינם נכונים או לא נאמרו כי מדובר מקמח עד קלי דהיינו כן ראוי לאכילה.
השקיה ושבעמק, וזה לפי **רבי יהודה**-ולכן דברי **רב אשי** זה בדותא.

הסבר א' דף י"א עמוד א' מסכת פסחים גמרא-פרק ראשון-מחלוקות חכמים ורבי יהודה לגבי נר שבת, חבל של דלי לבאר

שואלים- וכל מקום שאדם	בנר שבת שעשוי מביצה	תשובה-אדם כן נבדל
לא נבדל ממשוהו רבי	רבי יהודה מתיר בשימוש למרות שהאדם משתמש באור?	מהנר בגלל החומרה של יהודה גוזר?
מקרה	חכמים	רבי יהודה תוצאה
חבל באר שנקרע מן	תר לעשות עניבה	אסור ור עניבה, אלא רצועה וכיו"ב סתירה
נר שבת מביצה	אסור לעשות לצורך נר	מותר.
חבל באר שנקרע אסור	ור לעשות חבל,אלא רצועה	מותר.
חכם	תשובה	חכם תשובה
חכמים	שמן בשמן מתחלף, קשירה=עניבה	רבי יהודה רבי יהודה סבור: עניבה=קשירה
שואלים לגבי הסתירה בדברי חכמים	מדובר וכי חכמים אמרו	התשובה היא כן
איזה חבל מדובר? זה לא יכול חבל	בחבל חבל רגיל=חבל	חבל בחבל מתחלף, קשירה רגיל כי רבי יהודה מתיר
	אורג	אורגים? בעניבה לא מתחלף.

הסבר א' דף י"א עמוד א' מסכת פסחים גמרא-פרק ראשון-מחלוקות חכמים ורבי יהודה לגבי נר שבת, חבל של דלי לבאר

שואלים- וכל מקום שאדם	בכור בהמה שחלה בעודף דם	תשובה-קיים חש
נבדל ממשוהו רבי יהודה	רבי יהודה אוסר להקיי מדמו, וחכמים מתירים	להטיל מום
לא גוזר?	להקיי מדמו אבל שלא יטיל בו מום? מסקנה: רבי	בגלל שכך
	יהודה אוסר למרות שבדלים מבכור?	הבעלים ירוח.

תוספות מסכת פסחים דף י"א עמוד א

קוצרין בית השלחין - פירש רש"י ממקום שאי אתה מביא אתה קוצר וכו' ובית השלחין וכל הנהו אף על גב דתניא בפרק כל הקרבנות (מנחות דף פה.) אם הביא כשר כיון דלכתחלה לא יביא חשבינן ליה ממקום שאי אתה מביא ואין לתמוה מי איכא מידי דמדאורייתא לכתחלה אסור ובדיעבד שרי דאיכא מילי טובא דבעינן שישנה הכתוב עליו לעכב כגון קדשים.
אבל לא גודשין - דבגדישה ליכא פסידא אם ימתין אחר העומר דדוקא משום פסידא התיור קצירה שממהרין ליקצר משאר פירות ואי לא קצרי להו פסדי והא דשרי רבי יהודה קמח וקלי לעיל יש לומר משום עולי רגלים הקילו ור' מאיר אוסר בקמח ושרי קצירה לקמן בפ' מקום שנהגו (דף נו.) דקתני במילתיה קוצרין ברצון חכמים והיינו משום פסידא וכן פ' הקונטרס במנחות ואם תאמר א"כ מאי פריך דילמא הכא שרי רבי יהודה משום פסידא אבל גבי חמץ גזרין ויש לומר משום מצות ביעור יש להתייר כמו משום פסידא. כורך עליו פונדא - לאו דוקא כורך דאפילו לקשור יכול דלא מבטל ליה ובלבד שלא יעבנו אחבל קאי.
כל היכא דבדיל מיניה לא גזר ר' יהודה - דר' מאיר אדר"מ לא רצה להקשות לדלעיל גזר גבי חדש וגבי בכור לא גזר דבפרק כל פסולי המוקדשין (בבכות לג: ושם) תניא בכור שאחזו דם מקיזין לו במקום שאין עושין לו מום דברי ר' מאיר ורבי יהודה אומר וכו' משום דאיכא לשנויי שאני בכור דאיכא פסידא.

חלק א' במסכת פסחים דף י"א עמוד א'

וכל היכא דלא בדיל מיניה מי גזר רבי יהודה? והתנן: לא יקוב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה בצד הנר בשביל שתהא מנטפת, ואפילו היא של חרס, ורבי יהודה מתיר! - התם משום חומרא דשבת מבדל בדילי. ורמי דשבת אשבת; דתניא: חבל דלי שנפסק לא יאה קושרו אלא עונבו, רבי יהודה אומר: כורך עליו פונדא או פסיקא, ובלבד שלא יעבנו. קשיא דרבי יהודה אדרבי יהודה, קשיא דרבנן אדרבנן! - דרבנן אדרבנן לא קשיא; שמן בשמן - מיחלף, עניבה בקשירה - לא מיחלף. דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא; טעמא דרבי יהודה לאו משום דגזר עניבה אטו קשירה, אלא משום דקסבר: עניבה גופה קשירה היא. ורמי רבנן אדרבנן, דתנן קושרין דלי בפסיקא אבל לא בחבל, ורבי יהודה מתיר. חבל דמאי? איולימא חבל דעלמא ורבי יהודה מתיר? קשר של קיימא הוא. דודאי אתי לבטולי! אלא פשיטא - דגרדי, וגזרו רבנן חבל דגרדי אטו חבל דעלמא? - אין, חבל בחבל - מיחלף, עניבה בקשירה - לא מיחלף.

חלק ב' במסכת פסחים דף י"א עמוד א'

וכל היכא דבדיל מיניה לא גזר רבי יהודה? והתניא: בכור שאחזו דם, אפילו הוא מת - אין מקיזין לו דם, דברי רבי יהודה. וחכמים אומרים: יקוי, ובלבד שלא יטיל בו מום. - התם, מתוך שאדם בהול

רש"י מסכת פסחים דף י"א עמוד א

שלא ברצון חכמים - דאיכא למיגזר דילמא כי מעסקי ביה אתי למיכל מיניה.
ר' יהודה אומר כו' מתוך שלא התרתה לו - קצירה כדרך כל השנה, אלא בידים קוטפין המלילות מן הקרקע, דהא אסור לקצור לפני העומר דכתיב (ויקרא כג) עומר ראשית קצירכם לא הכהן שהוא תחלה לקצירה - זכור הוא את איסור החדש על ידי שינוי המעשה, ולא אתי למיכל.
טחינה והרקדה - שהרי קמח תנינא, דהיה בידים וכשטחנהו והרקידוהו איזה שינוי היה שם, דלא ליתי למיתב לפומיה ההיא שעתא.
ומשנינן טחינה - לא היו טוחנין אותו ברחים של מים, אלא ברחים של יד, דהוי שינוי לזכרון. על גבי נפה - לצד התחתון של נפה, הופך הנפה על פניה.
אלא הא דתנן - במנחות: קוצרין בית השלחין, כדרך חול, קודם לעומר.
ושל בית העמקים - תבואה הגדילה בין העמקים, וטעמא מפרש התם, כתוב אחד אומר וקצרתם את קצירה והבאתם אלמא מותר לקצור קודם לעומר, וכתוב אחד אומר: עומר ראשית קצירכם דמשמע שהוא קודם לכל קציר, הא כיצד, ממקום שאתה מביא עומר - אי אתה קוצר קודם לו, וממקום שאי אתה מביא עומר - אתה קוצר, ותנן בפרק כל הקרבנות (מנחות פה, א): אין מביאין סולת למנחה לא מבית הזבלין, ולא מבית השלחין, ולא מבית העמקים, מפני שתבואה שלהן אינה מן המובחר.
מאי איכא למימר - הא ליכא התם שינוייא, דהא קוצרין קתני, ובמגל, ולא גזרין דילמא אתי למיכל, ואוקמיה לההיא כר' יהודה, במסכת מנחות בפרק ר' ישמעאל (עא, א) מדקתני